

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τούτο είναι,
κι' έδρα πάλιν αι' Αθηναι.

Έτος χίλια δεκακόσα κι' ογδοήκοντα ένένα,
και αυτός ο χρόνος θάχρη περισσεύματα γενναία.

Ό Ρωμηός τήν εβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνη,
Κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνη.
Συνδρομητάς θά δέχωμαι — διότι τούς ανέχωμαι,
μοναχά 'στάς Έπαρχίας — και 'στό 'Εξωτερικόν,
έπειδή καιρούς πτωχείας — τρέχει τó 'Ελληνικόν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

για τὰ ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στό χέρι.
'Αλλ' έδω συνδρομηται — δέν θά γίνωνται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' αν κρατῆς — δέν περνᾶς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι — με κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαι — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μίς 'στῶν φόρων τήν άντάρα — κι' ο Ρωμηός μας μιά δεκάρα.

Πέντε κι' είκοσι Φλεβάρη,
οκόρδο, προσευχή, τροπάρι.

Πούντος διακόσα σαράντα ένα,
Βουλή και πάλι... χαρά σ' έμένα!

Του Φασουλῆ ταξειδι 'στο άνήλιον
και ζοφερὸν του Πλούτωνος βασιλειον.

(Ό Φασουλῆς κατέρχεται εις τῶν νεκρῶν τὰς χώρας
διὰ λιμνῶν και ποταμῶν και ζοφερῶν ἀδύτων,
ὁ Χάρων δὲ τὸν θεωρεῖ μ' ἀνεστραμμένας κόρας
και ὁ ἐξῆς διάλογος ἀρχίζει μεταξύ των.)

X.— Ποιὸς εἶσαι σὺ;

Φ.— Ό Φασουλῆς...

X.— Τί θέλεις ἐδῶ πέρα;

Φ.— 'Ηλθα δι' ἀνακούφισιν και καθαρὸν ἀέρα.

X.— 'Αλλ' ἔμωσ πῶς, χωρὶς ἐγὼ νὰ ἔλθω νὰ σὲ πάρω,
ἐμδῆκας μόνος σου ἐδῶ;

Φ.— Μὴν τὰ 'ρωτᾶς, κύρ Χάρο.

Βαρέθηκα τούς ζωντανούς και τῆς ζωῆς τούς πόνους
και θέλω νὰ ἰδῶ νεκρούς τριγύρω μου ἀφώνους.

Θέλω ν' ἀφήσω μιά στιγμή τὸν κόσμο τὸν ἀπάνω
κι' ἦλθα τὸ ψυχοσάββατον μαζί με σᾶς νὰ κάνω.

Και αν ἀκόμη, Χάρε μου, δέν μουγινε ἡ χάρις
με τὸ γνωστὸν σου δρέπανον νὰ ἔλθῃς νὰ με πάρῃς,
μονάχος μου 'στό κράτος σου ἐμδῆκα νὰ τὸ στρώσω,
χωρὶς μικρὸν δικαίωμα εισόδου νὰ πληρώσω,
και μὴ ζητήσης πληρωμὴν, διότι οὐκ αν λάβοις...

X.— Μὲ ποῖον θάρρος ἀναιδὲς μου κέβεις και μου ράβεις;

Φ.— Τρισένδοξε παμβασιλεῦ, τὴν τόλμην μου συγχώρει...
μᾶς ἔσπασαν τὰ ἔξοδα, μᾶς ἔσπασαν οἱ φόροι,
και εἶναι τὸσον ἀκριδὴ κι' ἡ τῆς θανῆς δαπάνη,
ποῦ συλλογίζεται κανεὶς αν πρέπει ν' ἀποθάνῃ.

X.— 'Ας ἔχῃς χάρι, φουκαρᾶ...

Φ.— Πληρόνου ἀπὸ ἄλλους,
ποῦ κλέπτουν, ποῦ εὐεργετοῦν, ποῦ κάνουν τόσους
[μπάλους,

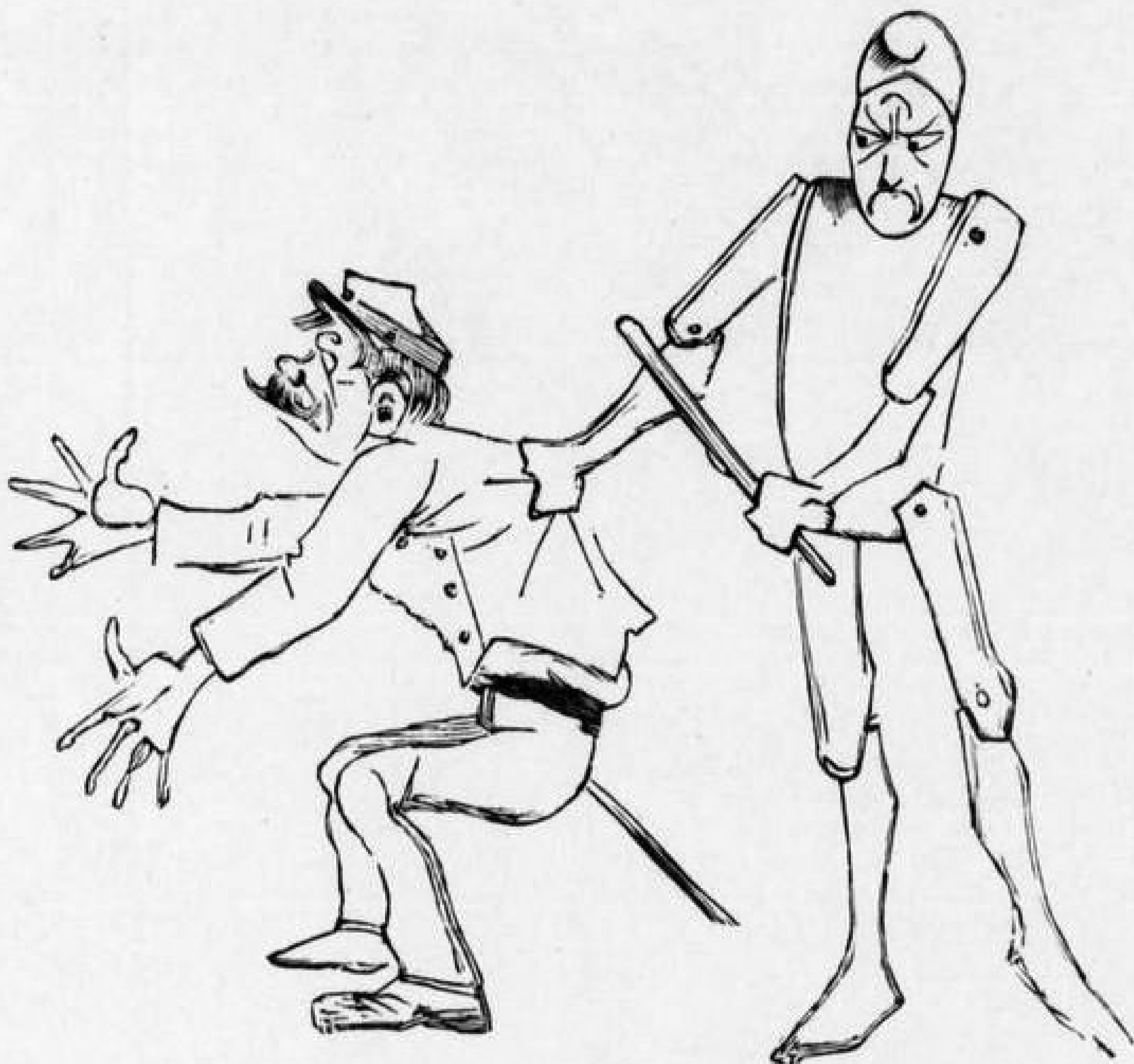
ἀλλ' ἄφησε 'στό κράτος σου ἀπλήρωτον κι' ἐμένα,
διότι πρό τινος καιροῦ δέν έχω χαλασμένα,
κι' αν τοῦ Σωτήρος τὸν σταυρὸν ἐπὶ τοῦ στήθους φέρω,
ἀλλὰ τί λόρδα τὴν τραβῶ ἐγὼ μονάχα ξέρω.

X.— Και πῶς λοιπὸν 'στὸν βίον σου δέν δίδεις τέλος μόνος
ν' ἀναπαυθῆς ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ ζοφεροῦ κευθμῶνος;
'Ἰδὲ αὐτοκτονήσαντας τριγύρω σου τοσοῦτους...
ἐμούντζωσαν καλά κακὰ, πτωχείας τε και πλούτους,
και ἦλθ' ἐδῶ καθένας των ἀπ' ὄλα νὰ γλυτώσῃ,
και καθ' ἐκάστην ἐρχονται αὐτοκτονοῦντες τόσοι,
ποῦ δέν εἰξεύρεις ποιὸν νὰ 'δῆς και ποιὸν νὰ πρωταρ-

[πάξῃς,
και τοῦ πορθμείου ηὔξησαν σπουδαίως αι εἰσπράξεις,
κι' αν φθάσουν κι' ἄλλοι κατ' αὐτὰς 'στὴν χώραν τῶν
ἐλπίζω και περίσσευμα νὰ έχω οὐ σμικρὸν. [νεκρῶν

'Ἰδὲ αὐτοκτονήσαντας... Ἰδὲ και παράπερα
Ροδόλφον τὸν Αὐστριακὸν μαζί με τὴν Βερτσέρα,
και οὐ λυπάσαι, κάθαρμα και ψωραλέον τέρας,
εις τὴν ἀχρείαν σου ζωὴν νὰ δώσης ἓνα πέρας;

Φ.— 'Εκ γενετῆς προμελετῶ κι' ἐγὼ ν' αὐτοκτονήσω
και εὐτω πῶς τὸν ἀκαρδὸν τὸν κόσμο συγκινήσω,
μὰ δέν μ' ἀφίνουν ἡ δουλειαις, τὸ ἓνα και τὸ ἄλλο,

Ὁ Φασουλῆς ἐκ τῶν πολλῶν κλοπῶν ἀπηλπισμένος ἀντεκδικεῖται μόνος του ὀλόκληρον τὸ γένος.

καὶ τὴν αὐτοκτονίαν μου ἀκόμη ἀναβάλλω.
 Ἐν τούτοις, ἀμα πύζουν πᾶν ν' αὐτοκτονοῦν οἱ ἄλλοι
 καὶ λείψω κάθε θόρυβος καὶ πᾶταγος καὶ ζάλη,
 χωρὶς ποσῶς νὰ λυπηθῶ τὸ τρυφερὸν μου δέρμα,
 εἰς τὴν ἀχρεῖαν μου ζωὴν θὰ δώσω μόνος τέρμα,
 γιατί, ἂν τώρα σκοτωθῶ, ἀδίκως θὰ ψοφήσω,
 καὶ οὔτε μικρὰν τοῦλάχιστον ἐντύπωσιν θ' ἀφήσω.
 Ἄν δέ, ὦ Χάρε, σύρωμαι εἰς τὴν ζωὴν ἀκόμα,
 ἀλλ' ὅμως εἶμαι ζῶν νεκρὸς καὶ θνησιμαῖον πτώμα,
 καὶ ὡς τοιοῦτος ἔρχομαι ἵστα σκότη σου ὁ τάλας
 καὶ δέξαι με, παρακαλῶ, ἵστα κρύας σου ἀγκάλας.
 Ὅδηγεῖ με εἰς ὄλας σου τὰς ζοφερὰς ὁδοὺς,
 ἃς ἴδω τὸν Βιργίλιον, τὸν ψάλτην τῆς Διδούς,
 τὸν Δάντην, τὸν Σκηπίωνα, καὶ αὐτὸν τὸν Καραβίδα,
 καὶ ὅσους ἄλλους εἰς τὴν γῆν καὶ εἶδα καὶ δὲν εἶδα.

(Ὁ Χάρος πιάνει ἀπαλὰ τοῦ Φασουλῆ τὸ χέρι
 καὶ μὲ βραδέα βήματα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τὸν φέρει,
 καὶ τὸν συστήνει γελαστὸς εἰς ὄλους τοὺς νεκροὺς,
 πλουσίους τε καὶ πένητας, μεγάλους καὶ μικροὺς.)

Χ.— Ἴδου ὁ Δάντης ὁ πολὺς μὲ τᾶλλο σκυολόγι. . .
 νά! τ' Οὐγολίνου ἄρχισε τὴν κεφαλὴν νὰ τρώγῃ.
 Φ.— Ὁ ψάλτα τῆς κολάσεως, δῶσε καὶ ἐμένα ἄλγο. . .
 ὦ θέαμ' ἀποτρόπαιον! . . ἐπιθυμῶ νὰ φύγω.

(Ὁ Δάντης ἀσκαρδαμυκτεῖ τὸν Φασουλῆν κυττᾶ
 καὶ τὸ κεφάλι μὲ ὀρμὴν ἵστα μοῦτρά του πετᾶ,
 ἐκεῖνος δὲ περίτρομος πηγαίνει παραπέρα
 καὶ τὸν Ροδόλφον ἀπαντᾶ μαζί μὲ τὴν Βερτσέρα.)

Φ.— Ὁ ζεῦγος χαριτέδρυτον! . . ὦ εὐμορφὴ σουρτουκα,
 ἐοῦ ὁποῦ ἔστρέλλανες αὐτὸν τὸν ἀρχιδουκα,
 καὶ αὐτὸς διὰ τὸν ἔρωτα ἐφάνη πρῶτος ἦρωας,
 ἃς μὲν εἰς ὄλας καὶ ὄλους μας ἡ μνήμη σας ἀγήρωας.

(Ὁ Φασουλῆς ἀκράτητος ὀρμᾶ πρὸς τὴν Βερτσέρα
 καὶ τὴν φιλεῖ γλυκὰ γλυκὰ ἵστα μάτια καὶ ἵστα χεῖλη,
 μὰ ὁ Ροδόλφος ἄγριος τοῦ κόβει τὸν ἀέρα
 καὶ τοῦ τραβᾶ ἵστα μάγουλο ξανάστροφο σφοντύλι.
 Ἄλλ' ἐξαφνα ἵστον Φασουλῆν ὁ Καραβίδας φθάνει
 καὶ ὁ Φασουλῆς προσφώνησιν σπαρακτικὴν τοῦ κάνει.)

Φ.—'Ὁ Καραβίδα δύστηνε κι' ἐλεεινὴ χαμάλη,
 τί κρῖμα ποῦ δὲν ἐξήσες αὐτὸ τὸ καρναβάλι
 ὡς Ἀμαζόνα νὰ ἰδῆς τὴν Τρελλοκατερίνα
 νὰ χαιρετᾷ περιχαρῆς τὸν τάδε καὶ τὸν δεῖνα.
 Ἄν εἴμποροῦσες ἴσθης ζωῆς τὰ βράσανα ν' ἀνθέξῃς
 βεβαίως ἤθελες καὶ σὺ τὸν ρόλο σου νὰ παίξῃς
 καὶ θὰ ἐφαίνεσο κομψὸς τῶν Ἀθηνῶν ἱππότης,
 ἀλλὰ, καυμένε Παναγῆ, τὰ πάντα ματαιότης!
 Κοιμοῦ, κοιμοῦ, ὦ δύστηνε, καὶ ἀναπαύου πλέον
 πλησίον τῶν ἀρχιδουκῶν καὶ τῶν βασιλέων.
 Ἐδῶ δὲν εἶναι, Παναγῆ, διαφορὰ καμμία,
 ἐδῶ δεσπάζει ὁ καθεὶς, τὸ πᾶν ἰσοτιμία.

(Ὁ Καραβίδας χαιρετᾷ γελῶν τὸν Φασουλῆ
 καὶ ὅτῳν Ροδόλφον ἔπειτα κρυφίως ὁμιλεῖ,
 ὁπότεν φάσμα κάτωχρον ἀνδρὸς πολιτικοῦ
 σιμόνει πρὸς τὸν Φασουλῆν μεθ' ὕψους τραγικοῦ.)

Φάσμ.—Εἶπέ ἡμῖν, ὦ βέλτιστε, τὰ πράγματ' πῶς ἔχει;
 Φασου.—Τὸ ἔθνος πρὸς τὴν πρόδοον μὲ τὸν Τρικούπην τρέχει,
 καὶ τὸ προσμένουν τρόπαια καὶ θρίκμβοι καὶ νίκαι. . .
 Φάσμ.—Λοιπὸν τὸ ἰσοζύγιον πραγματικῶς εὗρηκε;
 Φασου.—Εὗρηκε περισσεύματα καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
 ἂν καὶ αὐτὰ ἐφάνησαν ψευδῆ ὅτῳν Καραπάνο.
 Τὴν δὲ Δευτέραν ἡ Βουλὴ ἐκ νέου συγκαλεῖται
 κι' οἱ βουλευταὶ συνέρχονται κι' οἱ ἄλλοι συμπολιταί,
 κι' εἰς τῆς βουλῆς τὴν αἴθουσαν καὶ εἰς τοὺς προθαλάμους
 θὰ συσκεφθοῦν τοὺς μέλλοντας τοῦ Διαδόχου γάμους,
 πιστώσεις δὲ θὰ ψηφισθοῦν καὶ ἔλ' οἱ πατριῶται
 ξηροκαμπίας ἐνδοξοὶ θὰ βεβαιωθοῦν ἱππότηται,
 κι' ἴσως τὸν Μεγαλόσταυρον καὶ ὁ Τσιγγρὸς νὰ πάρῃ,
 ποῦ δι' αὐτόν, ὡς λέγεται, κοντεύει νὰ κρεπάρῃ.
 Φάσμ.—Καὶ ὁ Τρικούπης;
 Φασου.— Μὴ ῥωτᾷς πόσ' εἶναι ἡ χαρὰ του,
 κι' οἱ φίλοι του κοπροκυλοῦν ἐμπρὸς ὁστοῦ Ζαχαράτου,
 ἐνῶ δὲ ἰσοζύγιον πραγματικὸν εὗρηθη
 καὶ ὄλους ἐξεβάκχευσε τοῦ χρήματος ἡ μέθη,
 τὰ κακαρόνουν μερικοὶ ἀπὸ τὴν αἰτίαν
 καὶ πᾶμπολλοὶ αὐτοκτονοῦν δι' ἄγνωστον αἰτίαν.
 Φάσμ.— Ἄμμ' ἡ δουλειὰ τοῦ Σπάρταλη, ποῦ ἦταν μπερδεμένη;
 Φασου.—Λοιπὸν αὐτὸν τὸν ξέρετε καὶ σεις οἱ πεθαμένοι;
 Φάσμ.—Βεβαίως, τόσος πάταγος ἠκούσθη διὰ τοῦτον,
 ποῦ ἔχασαν κι' οἱ ζωντανοὶ καὶ οἱ νεκροὶ τὸν νοῦ των.
 Φασου.—Λοιπὸν σὰς λέγω πῶς κι' αὐτὸς ἐπῆρε τῆς τρακόσας
 καὶ τῶν ρητόρων τῆς Βουλῆς ἠτύχασαν ἡ γλώσσας,
 κι' ὁ Στῆλμαν ἦλθε κατ' αὐτὰς καὶ ἄλλοι δολογράφοι. . .
 Φάσμ.—Κι' ὁ Θεωρῆς τί γίνεται;
 Φασου.— Εἰς τὴν Πρωτῶν γράφει
 μὲ σαρκασμούς, μὲ ἀστραπάς, μὲ κεραυνούς καὶ κτύπους,
 μὰ κάποτε καλλιεργεῖ καὶ τοὺς λαχανοκήπους.
 Ἐν τούτοις ἐλυπήθησαν παραπολὺ τὰ πλῆθη,
 διότι καὶ ὁ κύριος Μανέτας παρητήθη,
 καθόσον τὸν Χαλκιδόπουλον ἐζήτησε νὰ παύσῃ,
 καὶ ἡ Παιδεία ἐσπευσε τὴν τύχην της νὰ κλαύσῃ,
 ἀλλ' ὁμοῦ ὡς ἐκ θαύματος ἡ δόξα της ἐσώθη
 κι' ἀμέσως εἰς τὸν Ἰπουργὸν τῶν Ναυτικῶν ἐδόθη.
 Τί δόξα εἰς τὸν Ναυτικὸν καὶ ὅτῳν Παιδείαν τρόμος. . .
 παραδοκῆς τῶν ναυτῶν καὶ τῶν σαφῶν λωποδύτου.

Φάσμ.— Ἄμμ' ὁ Λεβίδης ὁ δεινός;
 Φασου.— Κι' αὐτὸς ὡς λέθης βράζει
 καὶ ἀποφόριχ' ὅπως πρὶν ὅτῳν κόσμῳ δὲν μοιράζει,
 διότι τώρα φαίνεται πῶς ὄλοι εὐποροῦν
 καὶ ροῦχα κατακίνουρια κι' οἱ πένητες φοροῦν.
 Κι' ἐγὼ βελλάδα δανεικὴ δὲν ἔβαλα ἐφέτος. . .
 Φάσμ.— Ἄφου τὸ ἔθνος εὐτυχεῖ, ἀς κοιμηθῶ ἀνέτως.

(Τὸ φάντασμ' ἀφανίζεται κι' ὁ Φασουλῆς τὰ χάνει,
 ἐνῶ Ταμίας Κεντρικὸς ἐνώπιόν του φθάνει.)

Τ.—Καὶ πῶς πηγαίνουν, βέλτιστε, τοῦ κράτους τὰ Ταμεῖα;

Φ.—Πρὸς τὸ πικρὸν δὲν φαίνεται κατάχρησις καμμία.
 Ὁ Χρυσοχέρης μοναχὰ μὲ τὰς χρυσᾶς τοῦ χειρᾶς
 ἐσοῦφρωσε, ὡς λέγεται, χρυσοῦς τινὰς στατήρας.
 Ἄλλ' ὁμοῦ φίλε Σκελετέ, ἀς ἔχωμεν ἐλπίδα
 πῶς κι' ἄλλοι χρυσοχέρηδες θὰ κλέψουν τὴν πατρίδα,
 κι' ἡμᾶρ ἐλεύσεται χρυσοῦν, ποῦ ἀληθῶς χρυσᾶς
 θὰ δεῖξωμεν τὰς χεῖρας μας ὅτῳς ζῶντας καὶ εἰς σὰς.

Τ.— Ἀλλὰ κανένα νόμισμα δὲν ἔχεις νὰ ἰδῶ;
 γιατί, ἀπότου μ' ἔφεραν τὸν δυστυχῆ ἐδῶ,
 οὔτ' ἓνα χαρτονόμισμα οὐδὲ χαλκὸν δὲν εἶδα,
 καὶ εἶναι τώρα γιὰ παρὰ τὰ μάτια μου γαρίδα.

(Διμοκοντόρον δίδραχμον ὁ Φασουλῆς τοῦ δίνει
 καὶ τὸν ἀρπάζει ὁ νεκρὸς κι' εὐθύς τὸν καταπίνει,
 ἐνῶ δὲ ἀφανίζεται εἰς σκότι, ἀχανῆ
 βλέπει ἐμπρὸς ὁ Φασουλῆς τρυγὸν ὁμογενῆ.)

ΟΜ.—Τί κάνουν οἱ ὁμογενεῖς; . .

Φ.— Πολὺ καλά, . . χορεύουν,
 καὶ πάντ' κέρδη τίμια καὶ δίκαια γυρεύουν.
 Μὰ καὶ μεσίτας κατ' αὐτὰς ἐπλούτισαν πολλοὺς
 κι' αἱ τοῦ Λαυρίου μετοχαὶ τοὺς ἔκαμαν τρελλοὺς,
 καὶ πλοῦτος ἀπροσδόκητος τοὺς ἔστριψε τὸν νοῦν
 καὶ μὲ μανίαν ἄρχισαν πολλοὶ ν' αὐτοκτονοῦν.

ΟΜ.— Ἰδέ, ἰδέ, μακρὰν ἔκει νεοφερμένων σμήνος! . .

Φ.— Μεσίται εἶναι βέβαια. . .

ΟΜ.— Τί ὄδυρμὸς καὶ θρήνος!

(Ὁ ποταμὸν Ἀχέροντα καὶ εἰς τὸν Κωκυτὸν
 προβάλλει πεντηκόντορος μεστὴ ἐκ μεσιτῶν
 ἰστία ἔχουσα πολλὰ ἐκ μετοχῶν Λαυρίου,
 καὶ γίνεται ἀλαλαγμὸς καὶ χλασμὸς Κυρίου.)

ΟΜ.— Καλῶς τους! . .

Φ.— Καὶ ὁ Κορωνὸς μᾶς ἦλθε ὁ μέγας,
 ἀσπρόμαυρος καὶ παρδαλὸς ὡς εἶδος παππαγάλος,
 γηράσας εἰς τὴν κεφαλὴν, μὰ ὅτῳν μουστάκι νέος,
 καὶ σκέπτεται νὰ ἐγγραφῆ δημότης Ἀθηναῖος.

(Ὁ Φασουλῆς μὲ δάκρυα πρὸς τοὺς μεσίτας νεύει,
 ὁ δὲ νεκρὸς ὁμογενῆς τὴν σκούφια του τοῦ κλέβει,
 κι' ὁ Φασουλῆς τὸν κυνηγᾷ ἐν ὄλῃ τῇ σπουδῇ του,
 ἀλλ' ἐξαφνα εὐρίσκειται ἀντίχρυ λωποδύτου.)

Λ.— Ποῦ τρέχεις ἔτσι;

Φ.— Μάτια μου, ἀκόμη τί θὰ ὄητε!

Λ.— Μὰ δὲν μοῦ λὲς τί γίνονται ὅτῳν γῆν οἱ λωποδύται;

Φ.—'Από αὐτοὺς ἐγέμισε ἡ τῶν Ἑλλήνων πλάσις
καὶ εἶναι ἀναρίθμητοι ὡς ἄμμος τῆς θαλάσσης.
Τοὺς κυνηγᾷ ὁ Στάϊκος μὲ τὸν Κολοκοτρώνη,
ἀλλὰ τὸ κράτος κί' εἰς αὐτοὺς τὸν φόρον του πληθύνει,
κί' ἂν δὲν φροντίσουν ἄγρηγορα νὰ μᾶς τοὺς ξεπαστρέψουν,
καὶ τῶν νεκρῶν τὰ σάβανα φοβοῦμαι μήπως κλέψουν.

(Ἐνῷ τοιοῦτοι λέγονται ἴστον λωποδύτην λέγει
στυφρῶνεται τοῦ Φασουλῆ τὸ ψεύτικο ρωλόγι.)

Φ.—Βαβαί, ὦ Πλούτων βασιλεῦ! . . τί διάβολο νὰ κάνω! . .
λωποδουλία καὶ κλοπὴ καὶ κἄτω καὶ ἀπάνω.

Κλέπται ἴστην γῆν, ἴστα Τάρταρα, κί' ἐντὸς τῶν ὑπο-
[νόμων. . .

βοήθησέ μας, Στάϊκε, μετὰ τῶν Ἀστυνόμων.

ᾠ! μὴ μὲ κλέψετε καὶ σεις, οκταὶ ἀποθαμένων,
καὶ μὲ ἀφῆσετε γυμνὸν καὶ τετραχλητισμένον.

(Μητροπολίτης ἐρχεται κοντὰ ἴστον Φασουλῆ
κί' ὁ Φασουλῆς μ' εὐλόθειαν τὸ χέρι τοῦ φιλεῖ.)

Φ.—Μητροπολίτη, μ' ἐκλεψαν νεκροὶ σοθάνι φέροι.

Μ.—Εἰρήνη σοί, ὦ τέκνον μου. . . τοὺς κλέψαντας συγχώρει,
κί' εἰπέ μου πότες θὰ γενῆ Μητροπολίτης τώρα;

Φ.—Ὁ θεολόγος Δαμαλάς μεγάλη πῆρε φόρα
καὶ δι' αὐτὸν ἀκούονται ποικίλαι διαδόσεις,
κί' ὁ Τραπεζίτης Μαυρουδῆς προβάλλει ἀξιώσεις,
ἐν τούτοις ἐνδεχόμενον νὰ γίνῃ καὶ ὁ Σγούτας,
κί' ὁ Περικλέτος ἢ κί' ἐγὼ ἢ ἄλλος τσαλαδούτας.
'Ἄλλ' ἔμωσ ὁποιος κί' ἂν γενῆ, ἄς ἔχωμεν ὑπ' ὄψει
πῶς ἢ θρησκεία κί' ὑπ' αὐτὸν βεβαίως θὰ προκόψῃ.

(Ἐνῷ τοιαῦτα ἐμιλεῖ μὲ τόνον δυνατὸν
ἐξαίφνης φθάνει ἕμιλος τῶν πάλαι ποιητῶν,
καὶ φασκελόνουν ἅπαντες μὲ ὄψεις ἐνεὰς
τὸν μόνον ἀντιπρόσωπον τῆς νέας γενεᾶς,
καὶ τότε τὸν σαρδώνιον γελῶν ὁ Φασουλῆς
Μονάρχας βλέπει γύρω του κί' ἀρχαίους βασιλεῖς.
Περνᾷ καὶ ὁ Ἀλέξανδρος κί' ὁ μέγας Ναπολέων
καὶ ἡγεμόνες παμπληθεῖς καὶ πληθος βασιλέων,
καθῆνας δὲ τὸν ἐρωτᾷ βραδέως προχωρῶν
τί γίνονται οἱ βασιλεῖς εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν).

Φ.—Τί νὰ σᾶς πῶ... οἱ βασιλεῖς πολὺ καλὰ περνοῦν,
καὶ βασιλεύουν κἄποτε χωρὶς νὰ κυβερνοῦν,
γενναίως δὲ τοὺς κόπους τῶν οἱ δοῦλοι ἀνταμείβουν
καὶ τὸ πιπέρ: δι' αὐτοὺς καὶ μὲ τῆ μύτη τρίβουν,
καὶ κύπτει πᾶς ὑπήκοος ἐμπρὸς τῶν τὸν αὐχένα
κί' ἔχουν καὶ μπεχλιθάνηδες μεγάλους σὰν κί' ἐμένα.
'Ἀλλὰ ἡ πόρξ ἢ πολλὴ ἐκλείπει ὀσημέραι
καὶ σχίζονται περγαμηναὶ καὶ τῶν γενῶν διφθέραι,
καὶ συγγενεύουν μὲ ἀστοὺς προστύχους αἱ πορφύραι,
ὁ δὲ ἀσίκης Βάττεμπεργ μὴ πριμαντόνα πῆρε.
Κί' ἐγὼ, ἂν τύχαινα ποτὲ ἴστον κόσμον ἐστεμμένος,
ἐλεύθερος, ἀνύπανδρος, οὐ μὴν καὶ παντρεμένος,
καθόλου δὲν θὰ ἤμουνα σὰν κί' ἄλλους κουτεντῆς
κί' ἢ τὴν Ντουκὲν θὰ ἔπερνα ἢ τὴν γνωστὴν Μαντῆς.

(Τοιαῦτα οὖν τοῦ Φασουλῆ ὀλίγιστα εἰπόντος
ἀκούεται ἀπαίσιος καὶ σμερδαλέος βρόντος,
βριγμοὶ ὀόντων καὶ τριγμοὶ καὶ ἄγρια φωναὶ
κί' ἀρχίζει γύρω του κἄν κἄν καὶ μπάλος σεντονέ.
Μὰ χώνεται κί' ὁ Φασουλῆς εἰς ὄλον τὸν σωρὸν
καὶ οὔρει μὲ τοὺς βασιλεῖς πυρρίχιον χορὸν,
ὀπόταν ἴστον πορθημείον του ὁ Χάρων τὸν τινάζει,
ἐνῷ φρικτὴ τὰ χεῖλη του ἐκφεύγει βλασφημία,
γαυγίζων δὲ ὁ Κέρβερος ἴστον Φασουλῆν φωνάζει:
« Ἀπόδος, ὦ κατάρατε, τὰ νόμιμα πορθημεία. »

Ἐμνηστεύθη ποιητῆς
μετὰ κόρης ζηλευτῆς.

Ὁ φίλος Προβελέγγιος ὁ καὶ Ἀριστομένης,
ὁ φάλτης ὁ γλυκύταλος ἐν τοῖς πεφλημένοις,
ἠρραβωνίσθη κατ' αὐτῆς τὴν Ἀγλαίαν Βλάχου,
τὴν ἀδελφὴν τοῦ πρέσβεως κί' ἐν γράμμασι προμάχου,
ὀξίαν νόμφην ἀληθῶς ἐν πάσῃ περιλήψει
προσφιλεστάτου ποιητοῦ, πετῶντος εἰς τὰ ὕψη.
Καὶ τώρα πᾶ ὁ ποιητῆς πρὸς τὴν μνηστὴν θὰ στρέψῃ
καὶ μοναχὸς δὲν θὰ πετᾷ ἐπάνω εἰς τὰ νέφη.

Πολίτου λεξικὸν
'Ἐγκυκλοπαιδικόν.

Καὶ νέα τεύχη λεξικοῦ ἐβγῆκαν τώρα τώρα
καὶ ἄλλα ἐτοιμάζονται καὶ ὄλο πέρνει φόρα,
καὶ γίνετε συνδρομηταὶ χωρὶς ἀργοπορίαν,
ἂν θέλετε περὶ παντὸς σωστὴν πληροφορίαν,
διότ' εἰς ὄλους δυνατὰ τὸ λέγομεν καὶ πάλι
πῶς σὰν κί' αὐτὸ τὸ λεξικὸ κανέναν δὲν θὰ βγάλῃ.

Στεφάνου ὁ καὶ κωμικὸς ἐκδίδει φιλοκάλως
ὀσο κωμωδίας νόστιμας μὲ γούστο καὶ μὲ χάρι,
τὰς συνιστᾷ δὲ ὁ « Ρωμῆς » ἐνθέρμως καὶ μεγάλως
εἰς τὸ φιλόμυσον κοινὸν νὰ τρέξῃ νὰ τὰς πάρῃ.
'Ἡ μὲν Ἀποχαιρετισμός, ἢ δ' Ἐρα.λλὰε καλεῖται,
καὶ τὸ βιβλίον μὴ δραχμὴ καὶ κἄτι θὰ πωλεῖται.

Γεώργης Καραγιαννόπουλος, ἀγαπητὸς Βολιώτης,
ἀνηγορεύθη κατ' αὐτὰς Ἀσκληπιᾶδης πρώτης
μὲ τὰ συγχαρητήρια Καθηγητῶν καὶ φίλων,
κί' ἀρρώστους τώρα δέχεται ἀπὸ τὸ κάθε φύλον.

Εἰς τὸ Καπνοπωλεῖον τοῦ Γεωργίου Κλάρα
κοντὰ εἰς τὰ Χαυτεῖα, ἴστον δρόμον Πατησίων,
θὰ εὖρη ὁποιος θέλει περίφημα τσιγάρα,
κατάλληλα πρὸς χρῆσιν πτωχῶν τε καὶ πλουσίων.
'Ἐμπρὸς λοιπὸν, ἂν ὀντως ραχάτι ἀγαπᾶς,
νὰ πίνῃς καὶ νὰ λέγῃς « τὴν κλάρα ποῦ τὴν πᾶς; »